

Иван Вазов

„Ни педя земя!“

И рече безумец: несть Бог!¹

Славянство? – глупост, братство? – празна дума.
Достойнство! – вятър, чест? – безсмислен звук!
Свещена клетва? – за хитреца глума,
измама за простака тук.

О, Сърбию, така ли оправдаваш
небратските си замисли към нас?
С таквиз ли думи дръзки заглушаваш
на съвестта неумолимий глас?

Така ли ти свети права убаряш,
и връзките с честта като скъса
на знамето си тоз позор писа?
Ний чуваме те гневно да повтаряш:

„От Македония ни педя вам!“
Но таз земя е наша, наша, наша!
Светата българска реч я оглаша,
земя е скъпа нам!

Тя жив е къс от нашто живо тело,
през вековете с нас страда, диша,
и с тръне увенчаното и чело,
тронува, грее в нашата душа.

За нея бяха жертвите безкрайни,
за нея мряхме при Люлебургас,
за нея, след триумфите си сяйни,
не лаври – траур носим в тоя час!

На наший зов за правда, мир, свирепо
крещиш: „Ни педя!“ – брат не, злобен враг –
И в умопомрачение слепо
С Миладиновия меч ни плашиш пак.

О, пак ли сеч? О, пак ли по полята
славянски братски кърви ще текат?
Историю, не давай си листата,

не вписвай в тях на тия дни срамът!

Май 1913 г.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Вилиана В. Янева, юли 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4889>]